

ΤΟΥ **Αλέξανδρου Καπακτσή**

Στα χρόνια της κρίσης το μοτίβο των ταξικών αγώνων είναι σχεδόν πανομοιότυπο. Βρισκόμαστε μπροστά στον γκρεμό. Πρέπει να παρθούν μέτρα για τη σωτηρία. Διαρρέουν τα μέτρα που είναι δυσθεώρητα κύματα ανατροπής της ζωής των εργαζομένων. Αρχίζουν οι διαπραγματεύσεις με τους σωτήρες-δανειστές γιατί μόνοι μας, είπαμε, είμαστε στον γκρεμό. Μετά από περισσότερη ή λιγότερη “αντίσταση” καταλήγουν στα προαπαιτούμενα της δόσης σωτηρίας από το μαρτύριο της χρεωκοπίας εν αναμονή. Το περισσότερη ή λιγότερη “αντίσταση” έχει να κάνει με τον αριθμό του κόσμου που βγαίνει στον δρόμο για να διαμαρτυρηθεί. Προσδιορισμός κοινοβουλευτικών πραξικοπηματικών ενεργειών, και με τη μορφή του κατεπείγοντος. Όλο και κάποιο ραντεβού τρέχουν να προλάβουν τα μέτρα σαν τον ανέραστο για χρόνια. Ψηφοφορία και τέλος-κορύφωση του μνημονιακού κύματος. Για να ξαναρχίσει η κίνηση από την αρχή γιατί “το πέλαγο(κρίση) είναι βαθύ”...

Και το κίνημα των εργαζομένων; Διακηρύξεις, απειλές για τη “μητέρα των μαχών”, παρακολούθηση με προσοχή από τηλεοράσεως και Τύπο των αντιστάσεων της κυβέρνησης, προκήρυξη ανένδοτου αγώνα με τη μορφή πανελλαδικών απεργιών ανά τακτά χρονικά διαστήματα μην μας προλάβουν τυχόν ανυπόμονοι και βγούνε από το μαντρί αλλά και γιατί έτσι πρέπει, “όλοι μαζί να συγκρουστούμε” ή “Εμείς ή αυτοί” και άλλα τέτοια ηχηρά και εύηχα. Οι πανελλαδικές απεργίες όλο και να αραιώνουν όσο αραιώνει και ο κόσμος που καταλάβαινε ότι δεν μπορεί να πάει έτσι και διάλεξε την πιο εύκολη και βολική λύση (του Σύριζα που του έταζε να του λύσει το πρόβλημα όσο αυτός θα παρακολουθούσε τις εξελίξεις στον καναπέ και οι υπόλοιπες δυνάμεις της αριστεράς όταν με τον ένα ή άλλο τρόπο γίνει επανάσταση, φυσικά κέρδισε πανηγυρικά ο Σύριζα...) και στο τέλος έγιναν επετειακές οι απεργίες μέχρι εξαφανίσεως όπως πρόσφατα. Ο κυβερνητικός και εργοδοτικός συνδικαλισμός κυρίαρχος των εξελίξεων, μπορεί να μην ανακάμπτει, αλλά, με θράσος κάνει ότι θέλει και όπως το θέλει χωρίς να αμφισβητείται επί της πράξεως και της ουσίας τελικά.

Βέβαια στο διάστημα αυτό της παρακολούθησης-εξάρτησης των ενεργειών του κ-ε συνδικαλισμού από την αριστερή λογοκοπία με τη μορφή άμπωτης και πλημμυρίδας σε σχέση με τον κρίσιμο χρόνο, υπήρξαν και φωτεινές εξαιρέσεις προσπαθειών να πάνε τα πράγματα αλλιώς.

Ορισμένα παραδείγματα με τοπικές συντεταγμένες: Βδομαδιάτικες επαναλαμβανόμενες διαδηλώσεις συνδικάτων-συλλόγων και του συντονισμού τους στη Θεσσαλονίκη το πρώτο μνημονιακό εξάμηνο με αξιοσημείωτη συμμετοχή δεν κέρδισαν τη συμπάθεια του ΠΑΜΕ και άλλων αριστερών δυνάμεων για να διευρυνθούν αποφασιστικά αλλά και ούτε βρήκαν μιμητές στην πρωτεύουσα, των μεγάλων σχεδιασμών και των μεγάλων αγώνων. Μια μορφή αγώνα που αναδείχθηκε από το φοιτητικό κίνημα στους αγώνες για το άρθρο 16, που ανάγκασε σε ήττα την κυβέρνηση Καραμανλή και τον ίδιο να τη δικαιολογεί με την φράση “να μην ξεχνάμε ότι η κυβέρνηση είχε ένα μαχαίρι κάθε βδομάδα στα πλευρά”. Και αν ένα εξάμηνο ήταν λίγος ο χρόνος για να μεταφερθεί η πείρα και να γίνουν οι διαβουλεύσεις για τη διεύρυνση της συμμετοχής, ποιος διεστραμμένος νους θεωρεί τον επόμενο χρόνο ότι μια γενικευμένη επίθεση, αντεργατική επίθεση, για το ξεπέραςμα της κρίσης προς όφελος του κεφαλαίου, θα κριθεί στα εισιτήρια των λεωφορείων και στα διόδια των εθνικών οδών; Ποιοι θεωρούσαν ότι τα πιο μαχητικά παιδιά της αριστεράς, του συνόλου της, θα κέρδιζαν τη μάχη των μνημονιακών κυμάτων, πηδώντας στα λεωφορεία και σηκώνοντας μπάρες, ρίχνοντας το πλοίο των αγώνων στις ξέρες των λεωφορείων και των διοδίων;

Την ίδια στιγμή και με αυθόρμητο, ημισυνειδητό αλλά και συνειδητό τρόπο αναδεικνύεται μια νέα μορφή πάλης. Η κατάληψη των υπουργείων όπου γίνονταν οι διαβουλεύσεις με τους τροϊκανούς για τα κάθε λογής αντεργατικά μέτρα. Ξαφνικά μένοντας μετέωροι και ψάχνοντας μέρος συνεδριάσεων αλλά κυρίως ελέγχου, επιτήρησης και κυρίως δήλωσης πολιτικής πειθαρχίας, συνειδητοποίησαν άπαντες ότι αυτοί (οι εργαζόμενοι) μπορεί εκτός από την κατάληψη των υπουργείων μπορεί να θελήσουν και την κατάληψη της εξουσίας τους. Ταυτόχρονα με τις απειλές Ραγκούση ότι θα περικόψει το μεροκάματο των απεργών-καταληψιών αναδείχθηκε και κάτι ακόμη: ότι δεν μπορούσαν να το κάνουν αν οικειοθελώς οι εργαζόμενοι στο δημόσιο δεν το δήλωναν. Μπορούσε λοιπόν να σταματήσει το αίσχος κάθε δημόσιος υπάλληλος να δηλώνει εγγράφως ότι απεργεί για να του κόψουν τον μισθό. (Ποια απεργία που τιμά τον εαυτό της δεν βάζει πρώτο αίτημα την περιφρούρηση-απαίτηση του μεροκάματου του απεργού;) Μπορούσε έτσι να “μην έχει” υπουργεία με τεράστιο πολιτικό κόστος για την κυβέρνηση και πολύ περισσότερο με την ανακατάληψη τους, αν είχαν γίνει κέντρα γενικευμένης εργατικής αντίστασης και το εξίσου σημαντικό μέσω των καταλήψεων να περιφρουρείται το μεροκάματο των δημοσίων υπαλλήλων, και όχι μόνο, ώστε να υπάρχουν πολύ μεγάλα καύσιμα αγωνιστικότητας και μαζικότητας. Η πείρα των μαθητικών

καταλήψεων σε ανώτερο επίπεδο ταξικής σύγκρουσης...

Όσο σκληραίνει η σύγκρουση με τα μνημονιακά κύματα γίνεται εμφανές ότι ο σχεδιασμός του εργοδοτικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού υπάρχει μόνο για να κουράσει και απογοητεύσει τον κόσμο και όχι το αντίθετο. Έτσι προτείνεται από τον συντονισμό της Θεσσαλονίκης – προς όλες τις αγωνιστικές δυνάμεις της χώρας χωρίς αποκλεισμούς- ένας τρίμηνος αγωνιστικός σχεδιασμός αρχίζοντας από τα μέσα φθινοπώρου του '11 και μέχρι τον Φλεβάρη του 2012 που σχεδιαζόταν να κορυφωθεί το επόμενο αντεργατικό μνημονιακό κύμα. Αποτέλεσμα; Δεν απάντησε κανείς! Ή μάλλον απάντησαν όλοι όπως και ο κυβερνητικός και εργοδοτικός συνδικαλισμός. Δια της σιωπής! Και μετά την απεργία του Νοέμβρη “κορύφωση” και λήξη τον Φλεβάρη. Πρόκριση της πολιτικής λύσης και από τον κόσμο και από όλα τα ρεύματα της αριστεράς. Στην πράξη, όχι στα λόγια. Γιατί είναι συνηθισμένα να χτίζουν με τα λόγια ανώγεια και κατώγεια.

Ο Σύριζα γρήγορα έγινε κυβέρνηση, απέσυρε τους “θεσμούς” πλέον από τα υπουργεία που μπορούσαν να γίνουν και επικίνδυνα, τους συνδικαλιστές του από τους συντονισμούς, μερικούς τους προβίβασε σε βουλευτές και υπουργούς, η “αντίσταση” κράτησε έξι μήνες, τόσους ήθελαν για να εμποδώσει ο κόσμος την ΤΙΝΑ, τα μνημονιακά κύματα πάνε και έρχονται με τις αξιολογήσεις πλέον και όχι τα μνημόνια. Το μοτίβο το ίδιο. Διαρροές για σκληρά μέτρα που δεν δέχεται η κυβέρνηση. Διαρροές για πιο ήπιες παραλλαγές που προτείνει. Έρχονται τα κλιμάκια. Ήρθαν τα κλιμάκια. Hilton, στο κέντρο της Αθήνας, οι διαπραγματεύσεις νυχθημερόν, ακόμη και Σάββατα, ακόμη και Κυριακές. Κούραση πολλή... Να έχουμε και τις ανέσεις μας. Δεν χρειαζόμαστε και στοιχεία. Μας τα δίνουν όλα από πριν και πρόθυμα. Με τα ταγιεράκια οι μεν. με casual ενδυμασία ή κοστούμια οι δε. Πάνε και έρχονται κανά δυο βδομάδες. Κανένας δεν τους ενοχλεί. Καμιά ομοσπονδία, κανένα σωματείο, κανένας άστεγος δεν διαμαρτύρεται από έξω. Πολύ περισσότερο να τους εμποδίσει, να κάνει μια καταληψούλα, έναν αποκλεισμό έστω και για μερικές ώρες βρε αδερφέ. Να πέσει κανένα δακρυγόνο, να περάσει η οσμή του στον κλιματισμό του Χίλτον... Τίποτα! Απραξία, αλλά, και αριστερή άμπωτη λογοκοπίας. Και την αναφέρουμε γιατί αυτοαναφέρονται σαν η καρδιά, η συνείδηση και το μυαλό της εργατικής τάξης. Αλλιώς θα αναφέραμε τη στάση αυτής... Μετά τη σιωπή εβδομάδων, και μόλις ετοιμάσουν τα μέτρα, φευ αγωνιστική έξαρση. Να αποτελέσει αυτή η απεργία το πρώτο βήμα ενός αναγεννημένου εργατικού κινήματος, να ανατρέψουμε τα σχέδια της κυβέρνησης, να ... Να πάμε με αυτό το σχέδιο, να πάμε με το άλλο, και πάει λέγοντας για να καταλήξουν όλοι να ακολουθήσουν τον κυβερνητικό και εργοδοτικό συνδικαλισμό σε μια ακόμη απεργοκτόνα απεργία με μονοψήφια νούμερα συμμετοχής αφού οι εργαζόμενοι νιώθουν, και έτσι είναι, ότι δεν τους αφορά.

Τελευταία έχουμε και ένα καινούργιο φαινόμενο. Ακτιβιστική αγωνιστική πλειοδοσία της τελευταίας στιγμής από τα διάφορα ρεύματα της αριστεράς. Κρεμάμε κανένα πανό π.χ. σε υπουργείο ή αλλού κάνοντας ντου, με διάρκεια τόση όση χρειάζεται για να γίνει γεγονός από την τηλεόραση, όχι από τη συμμετοχή δεκάδων χιλιάδων ή εκατοντάδων χιλιάδων κόσμου, και αυτό... ήταν. Φανήκαμε ως μεγαλύτεροι αγωνιστές από τους άλλους... Να καταλάβουμε το υπουργείο και να το κρατήσουμε για όσο πάρει και με τη βοήθεια των “άλλων” και των εργαζομένων κυρίως περνάει από το μυαλό μας; Και φυσικά όχι. Όπως δεν περνάει ότι αυτό που έγινε με τους πλειστηριασμούς τελευταία έγινε γιατί κάποιοι, ελάχιστοι στο σύνολο των στρατευμένων στην αριστερά, δεν το έβαζαν κάτω ατέλειωτες εβδομάδες και έπρεπε να γίνεται το ίδιο σε όλη τη χώρα και όχι μόνο σε μια πόλη ή σε ένα μέτωπο σύγκρουσης.

Τα παραπάνω αυτονόητα έχουν την εξήγησή τους. Εν ήδη αφορισμού λοιπόν γιατί χρειάζεται άλλο άρθρο για να αναλυθεί το φαινόμενο: Η αριστερή πλημμυρίδα λογοκοπίας την ώρα που η σύγκρουση για το ξεπέρασμα της κρίσης προς όφελος του κεφαλαίου θα καθορίσει τον ελληνικό καπιταλισμό και την ιστορική περίοδο, την υποβιβασμένη θέση-ζωή των εργαζομένων για δεκαετίες, η ανετοιμότητα της να σχεδιάσει, να οργανώσει και να φέρει σε πέρας σκληρές, ενωτικές και μαζικές, ταξικές συγκρούσεις, έχει να κάνει με την κουλτούρα της, τις θεωρητικές της θέσεις και κυρίως την απόλυτη πίστη της ότι η θέση της, η αξία της, αναδεικνύεται πριν, κατά τη διάρκεια και κυρίως μετά την επανάσταση. Δεν πιστεύει, έχει χάσει πλήρως την επαφή της με την πραγματικότητα και τα ιστορικά υποδείγματα, ότι τα προαναφερόμενα προετοιμάζονται από την ίδια δια πυρός και σιδήρου στους καθημερινούς αγώνες, γύρω από τις κοινωνικές αντιθέσεις που αναδεικνύει η ιστορική στιγμή και όχι τα θέλω και τα πρέπει της.

Όσο τα διάφορα ρεύματα της αριστεράς, ριζοσπαστικά, επαναστατικά, κομμουνιστικά δεν αντιλαμβάνονται την ανάγκη συγκέντρωσης δυνάμεων και κατάλληλου αγωνιστικού σχεδιασμού για την ανατροπή της αντεργατικής επίθεσης και τον συναγωνισμό για το άνοιγμα ενός άλλου δρόμου, η πλημμυρίδα αριστερής λογοκοπίας θα ακολουθείται από την άμπωτη των εργατικών αντιστάσεων κάθε μορφής.

Πρέπει να τεθεί από την αρχή, πως πάμε, με ποιους, με ποια οργάνωση, με ποιο σχεδιασμό, με ποιους στόχους και ποια μέσα. Από την αρχή. Όλα. Τα παλιά καύσιμα τέλειωσαν. Δεν τροφοδοτούν τίποτα αναγκαίο για την αναγέννηση του εργατικού κινήματος. Τώρα περισσότερο από ποτέ κάθε πρωτοβουλία προς αυτή την κατεύθυνση θα έχει κρίσιμη, αλλά όσο και αν δεν φαίνεται στην αρχή, ιστορική σημασία.